

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**DE VITA || ET MORIBVS IGNA-||TII LOIOLAE,|| QVI
SOCIETATEM IESV || fundauit, Libri III.|| Auctore Ioanne
Petro Maffeio, pres-||bytero Societatis eiusdem.|| Ex
auctoritate superiorum.||**

Maffei, Giovanni Pietro

Köln, 1585

VD16 M 110

Ortus Ignatij, & educatio. Cap. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68259)

62
31
tis
53
93
ni
13
25

DE IGNA^I
TII LOIOLAE VITA
ET MORIBVS.

LIBER PRIMVS.

8.
93

Ortus eius, & educatio. Cap. I.

IN ea Hispaniæ regi-
one, quæ ad Pyre-
næum pertinet, ac
vulgi sermone Gui-
puzcoa nomina-
tur, in primis clara
est Loiolarū fami-
lia. Eius familię prin-
ceps Bertramus, Ognis & Loiolæ do-
minus, quæ loca sunt in finibus vrbis
Aspeithiæ, in matrimoniū ducta Ma-
rina Sone, æquè clari generis foemina,
quinque suscepit ex ea filias, filios o-
cto: quorum minimus natus fuit Igna-
tius is, quem Societas IESV parētem
agnoscit; cuius de vita & moribus, quę
nobis fuerint comperta, in vnus Dei
gratiam gloriamque litteris mandare

A decre-

decreuimus. Hisce ergo parentibus natus Ignatius est anno post Virginis partum M. CDXCI. regnantibus in Hispania Ferdinando & Elisabetha, cognomento Catholicis. Ac de prima ipsius pueritia id vnum constat, haud ita seueram disciplinam educatum à suis fuisse; atque ab ipsis incunabulis, ut in opulenta domo, profanos admodum hausisse spiritus: deinde litteris vixdum à limine salutatis, cum esset eximia & animi & corporis indole, continuo in Ferdinandi regiam à patre missum, veteri Hispaniæ more, quo in regno principum liberi ea fere conditione ac iure nascuntur, ut maximus aetate dumtaxat in patrimonio, imperioque succedat; reliqui, siue ad acuendam gentis industriam, siue ad familiæ splendorem in vno capite retinendum, portiuicula quadam hereditatis aspersi, quæ tenuem in victum cultumque sit satis, vel studiis doctrinæ, militiæve dant operam, vel aulæ, regumque præsidio ad opes, gloriamque nituntur. Hic ille cum in ephelis honorarijs Regi aliquandiu ministrasset, aulicis imbutus moribus
ad

ad Antonium Manricum sese contulit Naiarensium ducem, ex ijs, quos in Hispania magnates appellant; quo cū Loioleia genti necessitudo vetus intercedebat. Atque apud hunc domi forisque in honore habitus, rei militaris tyrocinia posuit: & quod ijs ferme vsu venit, qui nōdum caelestes delicias degustarunt, id ipsum Ignatio contigit, vt ardenti laudis humanæ studio, & cōmunis cōsuetudinis impetu abreptus, cum esset in corporis ornatu elegantissimus, equorumque & armorum vsu præcelleret; quod sibi datum fuerat temporis ad negotiationem salutis æternæ, id ille miserabiliter, vt plerique mortalium, partim in factionum rixarumque periculis, partim in amatoria vafania, & cætera sæculi vanitate consumeret. Verumtamen inter eiusmodi vitia, & cæcos errores, præclara quedam emicabant bonæ ac religiosæ mētis indicia. Primum enim in tanta licentia militari, tamque corruptis hominum moribus, quamuis animo consternatus esset interdum, & multis vndique cinctus angustijs; nulla tamen i-

A 2 p̄sius

4 I G N A T I I V I T A E

pius atrocior vnquam audita vox est, quales multæ à nefarijs hominibus in Deum, ac Dei prouidentiam vulgo iactantur. Nec solum ab omni verborū impietate semper abhorruit, sed etiam sacra omnia, sacrorumque antistites naturæ perpetuo instinctu admodum religiose reueritus est. Erat præterea intactus ab auaritiæ sordibus, & à lucrī cupiditate vehementer alienus; quod cum aliàs, tum vero in expugnatione vr̄bis Naiaræ, quæ in Cantabriæ finibus est, perspici potuit: quam cum ob defectionis crimen dux militi diripiendam dedisset; Ignatius, quamuis ad ipsū victoriæ pars non exigua pertineret, tamen nec præsentis prædæ dulcedine, nec cæterorum exemplo adduci potuit, vt sese alienæ rei contactu pollueret; non Christiano solum, sed etiã ingenuo homine id indignum existimans. Quæ ipsius altitudo animi in priuatis quoque dissidijs ac simultatibus eminebat; vt si quando ex certamine dignitatis (vt fit) ad manus pugnamque venisset, si locus reconciliationi daretur, illico vnà cum armis odium
om-

omne deponeret, & cum inimicis in gratiam planè bona rediret fide. Neq; verò eidem in magnis arduisque negotijs vel capeſſendis alacritas, vel gerendis conſilium & cautio deerat. quocirca inter quosdam Cantabriæ populos graui orta ſeditione, legatus ad eos à duce Naiaræ, breui controuerſias omnes magno partis vtriuſque conſenſu & approbatione diremit: ac licèt iuuenis admodum eſſet ætate, in agendo tamen, tractandiſque hominum ingenijs iam tum ſenilis quædam in eo maturitas apparebat; prorſus, vt negotiũ nullum ferme ſuſceperit, quod nō ad optatum exitum ſua lenitate ac virtute perduxerit. quamquam ob imperitiam rerum diuinarum hæc tam egregia animi bona, & quaſi talenta non optimè collocabat interdum: ad hominum videlicet gratiam, ac ſui ipſius incrementa ijs artibus vtens, quas ad vnius Dei honorem & gloriam omnino referri oportuerat.

Conuerſio eius ad Chriſtum.

Cap. II.

HVNC maximè in modum adoleſ-

A 3 cen-